

Jerzy Gula

Rawa Mazowiecka

Informator Archeologiczny : badania 4, 243-244

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dwie misy szerokootworowe z dziobkiem, żelazny sierp o ząbkowanym ostrzu i drewnianej rękojeści, rękojeść drewnianą z tkwiącym fragmentem kolca żelaznego, fragment powrozu z łyka drewnianego oraz dużą ilość kości zwierzęcych.

Od pracowników budowy uzyskano informację, że w pobliżu w/w skrzyni odkryto drugą o większych rozmiarach i znacznie głębszą. Obiekt ten został zakryty betonem i był już całkowicie niedostępny. Informatorzy wydobyli z wnętrza jego dwa małe dzbanki, rynienkę na trzech rozkwaśniętych nóżkach, wewnątrz pokrytą zieloną polewą oraz sporą ilość kości zwierzęcych. Na podstawie wydobytej ceramiki oba obiekty można datować na XIV—XV w.

Dalsze badania ze względu na niedostępność terenu, nie będą prowadzone.

RAWA MAZOWIECKA

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska P.P. PKZ Oddział w Warszawie.

Badania prowadził mgr Jerzy Gula. Finansował WKZ w Łodzi. Drugi sezon badań. Zamek (XIV—XVIII w.).

Badania były kontynuacją prac prowadzonych w 1967/68 r. przez Muzeum Ziemi Rawskiej. Miały na celu uzyskanie danych umożliwiających wykonanie zabezpieczenia i wyeksponowania ruin zamku. Prace prowadzono na dziedzińcu zamku (wykopy Nr 701 i 702). Wykonano także przy pomocy wierceń ręcznych profil dziedzińca, równoległy do kurtyny południowo-wschodniej.

Wykop Nr 701 — usytuowany przy kurtynie, w południowo-zachodniej części dziedzińca.

W trakcie badań odsłonięto kolejno: XVII-wieczny poziom bruku; XV-wieczny poziom moszczony drewnem, wraz z fragmentem budynku drewnianego o konstrukcji zrębowej; XIV-wieczny poziom najprawdopodobniej brukowany wraz z częściami dwóch budynków drewnianych; jeden o konstrukcji palisadowej, drugi — zrębowej. W kurtynie odsłonięto zamkniętą w wieku XV, XIV-wieczną bramę zamku.

W wyniku eksploracji warstw, obok dość bogatego zestawu renesansowych kafli, średniowiecznych i nowożytnych fragmentów naczyń ceramicznych, uzyskano pewną ilość wyrobów z drewna, tkanin, skóry, kości. Z ciekawszych zabytków metalowych wymienić należy: ostrogi, podkowy i brązowe kłódki (cylindryczne).

Wykop Nr 702 — usytuowany w zachodnim narożniku dziedzińca. W trakcie badań odsłonięto: poziom bruku XVII-wiecznego oraz pochodzący

z początku wieku XVI piec ceglany o wymiarach 4 x 2 m zapewne do wypalania wapna. Określono także wzajemne powiązanie kurtyny południowo-zachodniej oraz baszty narożnej. Materiał ruchomy to głównie fragmenty nowożytnych i średniowiecznych naczyń ceramicznych. Stwierdzono, że partie kamienne murów obwodowych określane jako fundamenty, stanowią wysoki na około 2,5 m cokół murów, a właściwe fundamenty zbudowane są z kamieni granitowych bez użycia zaprawy. Badania będą kontynuowane w roku przyszłym.

ROZUMICE, pow. Głubczyce

patrz wczesne średniowiecze

SANDOMIERZ —

Kościół i szpital św. Ducha

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska P.P. PKZ Oddział w Warszawie.

Badania prowadzili mgr Teofil Dębowski, mgr Marian Myszka. Finansował WKZ w Kielcach. Drugi sezon badań. Kościół i szpital św. Ducha. Średniowiecze i okres nowożytny.

Kontynuowano eksplorację nawarstwień w wykopie III, przedłużając go na skarpe po zewnętrznej stronie miejskiego muru obronnego. W części wykopu, na dziedzińcu szpitalnym osiągnięto na głębokości 6 m strop calcowego lessu. Nad calcem zalegała warstwa próchnicy grubości 1,50 m. W jej stropie znaleziono pojedyncze ułamki naczyń średniowiecznych wraz z ceramiką i krzemieniami neolitycznymi. Głębiej występowała wyłącznie ceramika neolityczna. Nad próchnicą, od poziomu 2 m zalegała warstwa nasypowego lessu z soczewkami humusu. Na nasypie posadowiono fundament muru obronnego. Mur budowano odcinkami. Natrafiono na styk odcinków. Widoczne są różnice w głębokości posadowienia fundamentów.

W części wykopu położonej na zewnątrz muru obronnego, nad próchnicą zawierającą ceramikę neolityczną, znajduje się nasyp lessowy zawierający wkopy nowożytne. W warstwie nasypowej nie znajdowano żadnych zabytków. Badania nie zostały zakończone.

SANDOMIERZ —

Mury obronne

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska P.P. PKZ Oddział w Krakowie.

Badania prowadził Eligiusz Dworaczyński. Finansował WKZ w Kielcach. Drugi sezon badań. Mury obronne miasta. Okres średniowieczny i nowożytny.